

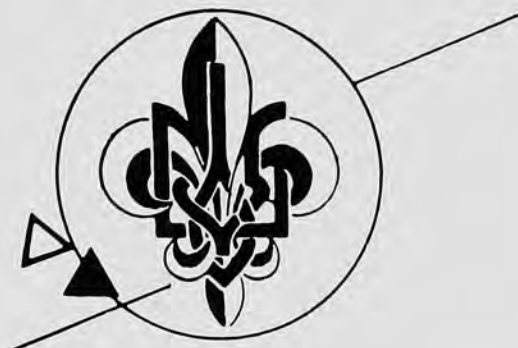
ЮН19
АК88

ЛИПЕНЬ — JULY 1988

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1988 рік пл. уч. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Визначні сучасні: Микола Руденко — О.К.
2. Під хрест святий — Зоя Когут
4. Княгиня Ольга — М. Шербак
Я бачу вас, святі могили — О. Олесь
5. „За віру Христову” — Наше гасло на 1988 р.
7. Свято Купала — пл. сен. Л. Волинець
8. Українці в ЗСА після Другої світової війни —
Подруга Наталка
11. ЮМПЗ в таборі прихильників — Подруга Даня
13. Вежі та катапульки — ст. пл. Юрій Мончак
17. Що розповідають наші рідні — Лада Троян
Таня Ярош
19. Молоде перо: У пізню годину — Б. Медицький
Зв'язки з Україною — Б. Медицький, Тася Держко
20. Хроніка: Пластуни на курсі гри на бандурі
Вечір „Юнака” в Нью Йорку — Л.Ю.
21. Із побуту християнської України: Хмари — Г.Л.Н.
22. Датки на Пресфонд „Юнака”

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагус колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Роман Копач

пл. сен. Тоня Горохович

ст. пл. Олесь Кузишин

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: пл. вірл. Лада Явна на „вітроплавці”
Морський табір 1987 р. світлив ст. пл. Дам'ян Гандзій

ЮНАК

ЛИПЕНЬ — JULY 1988

Ч.П. 7 (285)

РІК XXVI

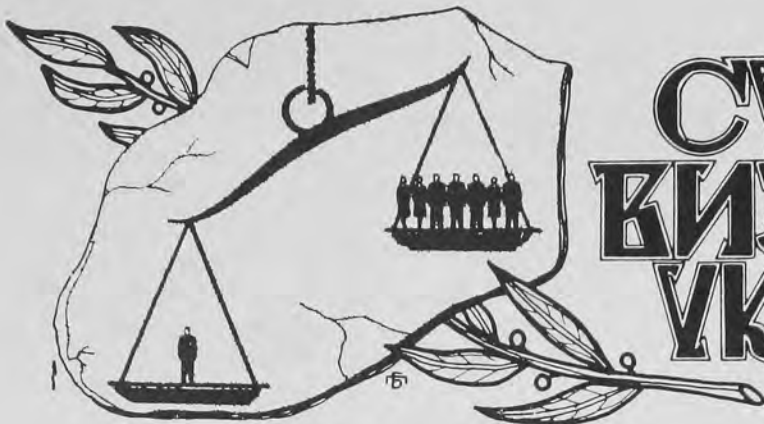
Інтернаціональне стандартно-серійне число
0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ЮНАКА”

\$20.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.00

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.
АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.
З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

СУЧАСНІ ВИЗНАЧНІ УКРАЇНЦІ

МИКОЛА РУДЕНКО

Поет, письменник і філософ

Микола Руденко промовляє в Нью-Йорку

Микола Руденко народився у 1920 році в Донеччині у робітничо-селянській родині. Після закінчення середньої школи його взяли до війська, і як радянський військовик він перебував Другу світову війну, був важко поранений та перебував довго у лікарні. Після закінчення війни вже як поет і письменник став редактором літературного журналу „Дніпро” і секретарем Спілки українських письменників. Він став автором також науково-фантастичних повістей. Але коли М. Руденко почав критикувати у своїх писаннях економічний і

соціалістичний устрій і виступати проти режиму, його звільнили із письменницьких обов'язків, а вкоротці після цього арештували. Його судили разом з Олексієм Тихим закидаючи їм „протисовєтську пропаганду і агітацію” в липні 1977 року і засудили на сім років карного табору і 5 років заслання. Будучи у важкому таборі в Пермській області М. Руденко старався далі писати поезії і передавати їх через свою дружину Раїсу. Тоді її арештували та запроторили до табору праці.

На заході ішли довго старання про це, щоб Миколу Руденка та його дружину звільнили і дозволили їм виїхати із СРСР. Особливо старався про це Міжнародний Пенн Клуб — організація письменників. Також апелювали американські політичні чинники.

З початком 1988 року Руденків звільнено і вони діставши право на виїзд переїхали до Німеччини, а з початком лютого 1988 року до Нью-Йорку, де тепер живуть.

М. Руденко є автором збірок поезій, драми „На дні морському”, поеми „Хрест”, фантастичних повістей „Чарівний бумеранг”, „Народжений блискавкою”, довідки „Економічні монологи” та багато інших творів.

Тепер М. Руденко, серед нас, у вільному світі може творити і писати до сходу, без переслідування і без страху, що його твори будуть знищені.

Він очолив Заграничне Представництво Української Гельсінкської Групи але головним його стрімленням тепер є писати, бо як заявив вже не раз у своїх промовах в різних місцевостях ЗСА і Канади: „нині зброєю може бути тільки українське слово!”

О.К.

ПІД ХРЕСТ СВЯТИЙ

Скетч

Перед куртиною, на тлі співу: „Блажен Муж” (25 секунд після початку)

Вже від коли Господь створив людину,
І наділив її вогнем життя —
Жила людина в пошуках причини,
Призначення і вартости буття.

І в пошуках незбагненої сили,
Яка колись, не знати вже коли,
Все бачене й відчуте — сотворила,
Для глибшої мети, чи — для хвали...

Ішли роки... Віки текли в Нірвану,
До ідолів зносився фіміям,
І люди, у страху перед незнаним
Поклони клали вибраним богам.

Творилися і падали кумири,
Не оправдавши віри і надій.
Князь Київської Русі — Володимир
Вибрав Христа і став під Хрест Святий!

Спів затихає...

Куртина відчиняється. Князь Володимир сидить на троні.

Входить дружинник, за ним ідуть троє послів.

Дружинник:

О, Київської Русі Володаре!
Прийми послів чужих країн і вір,
Які прийшли, принесши свої дари,
На Твій, Великий князю, княжий двір.

Володимир:

Вітаємо вас в нашій княжій місті,
Й берем під нашу милість і покров.
Які, скажіть, ви принесли нам вісті прибувши
нині на наш княжий зов?

Ми кликали вас на важливе діло
Пред наше око і могутній трон!
Речіть: в що вірите люд ваш?

І яке мірило
Для віруючих ставить ваш закон?
(показує рукою, щоб говорив хозарин-жид)

Хозарин:

Великий Князю! Богом в нас — Єгова,
І мстивий та страшний є божий гніт!
„Око за око” — це Єгови мова,
І „Зуб за зуб” — Єгови заповіт.

Він не прощає жодної провини!
Важкий є гнів Єгової руки!
І хто не визнає його — Єдиним,
Той проклятий на вічній віки!

Та всім, які закони ці сповняють,
Їдять „кошерне”, гоїв не щадять —
Тим Єгова вічність обіцяє,
І радість вічну, й вічну благодать!

(відступає вбік. Володимир показує рукою на магометанина)

Магометанин:

О, Володимире! Премудрий і пресильний!
Алла хай береже твій кожний крок!
Бо тільки він, Алла, є непомильний,
А Магомет — це є його пророк!

Від вірних він багато вимагає,
Зате і не шкодує нагород!
Вин, мед-горілки... нам не дозволяє,
Щоб був тверезим весь його народ.

Та жон — нам можна мати по чотири!
І жони в нас — не мають жодних прав!...
То ж де знайдеш ти кращої ще віри
Серед яких будь значущих держав?...

(відступає вбік. Володимир вказує на християнина)

Християнин:

Великий князю! Я уважно слухав,
Те, що рекли...

Ми ж вірим як один
У Бога, Сина і Святого Духа,

І нас в житті — провадить Божий Син!

У Трійці наш Господь перебуває.
Бог наш — ЛЮБОВ. Він спершу нам велить
чинить добро! Як батько Він навчас
Жить праведно і ближнього любить.

Він грішному прощає всі провини,
Коли покається із серця глибини.
Тримає в ласці Він усіх невинних,
Нехтуючи мамону і чини.

Він каже: батька й матір шанувати,
Й не осквернять неправдою небес.
За нас Він сам був на хресті розп'ятий,
І по писанню — в третій день воскрес!

Ми вірим в непорочную Марію,
І молимося до Неї й всіх святих.
І віра ця — потіха і надія
В час лих земних і немочей земних!

(відступає)

Володимир:

Ми - дякуєм...
Ми слухали як вміло
Віру свою хвалив тут кожний з вас.
Тепер нам треба братися за діло
І висновки робить...

То ж в добрий час!

(до хозарина)

Наш люд м'який... Єгова ваш — жорстокий!
Не хоче мій народ його прийняти.
Й закон ваш: „Зуб за зуб, за око — око”
Страшний закон! Не нам його сповняти!

Володимир: (до магометанина)

Нехай Алла тримає вас в опіці,
Бо нам — не по душі його закон!
Мужам у нас на Русі не годиться
По праву мати більшу кількість жон!

І жони в нас — не будуть нам рабині!
Вони нам рівні вже з давен-давна.
А люд мій не погодиться від нині
Не пити ні горілки, ні вина...

То ж віра ваша — це не наша віра!
І ваш пророк — для нас він не пророк!
На добру путь вам! Повертайтеся в мирі
До вашої землі і до — жінок...

(встає з трону і задумано, зробивши кілька кроків,
зупиняється)

Наш люд зробив богів собі чимало,
Та час прийшов, щоб був у всіх ОДИН!
Й розваживши, нам по душі припало,
Все те, що тут казав християнин.

Їх віра вчить лише добро чинити.
То ж Бог, що любить всіх своїх дітей,
І годен покарати і — простити,
Хай буде Богом і моїх людей!

Хай згинуть всі перуни і кумири!
Нехай ідуть з минулим у вирій!
Ми вибираєм християнську віру
Й стаєм від нині всі — під Хрест Святий!

То ж кличте люд мій! Хай співає славу,
Й прибуде, як один, на княжий зов!
Ми віддаємо Київську Державу
Під Божу милість і Його покров!!!

(Спів „Достойно єсть”)

1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА УКРАЇНИ

А. Гаміт

Микола Щербак

КНЯГИНЯ ОЛЬГА

На клич Її, у сиву давнину,
Неначе повінь із степів мутну,
Дружинники в боях великих
Спиняли печенігів диких
І в хижих хащах ворога долав
Хоробрий син і воїн Святослав!

В добу поган, як темна ніч, німу
Вона застала глуху пітьму
І увійшла у христосяйне світло...
Тоді до хмар торкнувся храм Іллі —
За долю української землі
Із уст Її полинула молитва!
Пресвітле сонце в небесах розквітло,
Коли Вона у радіснім привіті,
Із гір високих, над святим Дніпром,
Народ хрестила осяйним хрестом —
Княгиня! — перша королева в світі!

(Із збірки „Пахоці Суцвіття”).

О. Олесь

Я БАЧУ ВАС, СВЯТІ МОГИЛИ...

Я бачу вас, святі могили,
Без написів, імен, хрестів,
Лиш квіти у степах вас вкрили
Під тихий, тихий плач дощів.

Хто в них? Чиї тіла гарячі?
Хто лицарів назве борців?
Хто втрати нації оплаче,
Коли поховано співців?

Благословенні будьте нині,
І присно, і во вік віків!
Світить, як зорі Україні.

„ЗА ВІРУ ХРИСТОВУ!“ — НАШЕ ГАСЛО В 1988 РОЦІ

Обличчя св. Володимира нагадує Христа

Коли прийшли юначки на одні сходи в 1988 році, подруга Марта вже сиділа в курінній кімнаті, а на стіні був великий напис:

„Віри Христової, прагнення чеснот в українців не вбили ні кочовики, ні загарбники сусіди, ні неволя!

Юначки, прочитавши напис, споглядали одна на одну й не галасували, як це буває звичайно, чекаючи на початок сходин. По відкритті сходин сиділи далі тихо, чекали на слово подруги Марти:

— Хто з вас може сказати — чому я приготвила цей напис на сходи?

— Подруго, чи слово „чеснот“ має зв'язок з вірою Христовою? Якщо так (я не дуже певна, що воно значить), то це має бути щось про наше пластове гасло на 1988 Ювілейний рік, — відповіла Мотря.

— А хто пояснить ціле це речення? — звернулася з другим запитом подруга Марта.

— О, я тепер знаю! — швидко відізвалася Мотря. — Це речення пояснює цьогорічне гасло „За віру Христову!“ Христова віра навчає, щоб ми завжди здобували чесноти, ставали добрими християнами. За це наші предки завжди боролися — князі, дружинники, потім козаки, січові стрільці, військо УПА та теперішні дисиденти.

— Так! Ти зрозуміла й пояснила напис правильно! — похвалила Мотрю подруга Марта. — А тепер дальше питання: Чи хтось з вас може подати приклад того як в тих далеких княжих, козацьких часах боронили українці віру Христову?

Юначки переглянулись, якийсь час була мовчанка, але по хвилині подруга запитала: — А хто з князів наших, крім Володимира, дуже причинився до поширення і поглиблення Христової віри?

*Про Тебе снує думи навіть душегуб лукавий
Про Тебе, добрий Боже, мріє кожне людське серце.*

Богдан Ігор Антонич

— Його сини — Борис і Гліб, він їх дуже любив. Вони загинули за християнство, бо не хотіли піднести меч проти свого брата! Я це знаю, бо ми в школі про це читали, озвалася Таня.

— А Володимир Мономах у своєму „Поученні дітям“ так гарно навчає як бути християнином. Нам вчителька історії читала, пояснювала й дала відбитки всім нам цього поучення, а ми мали написати пояснення своїми словами, — радісно додала Ганнуся. — Бо щоб віра була сильною, треба її поглиблювати молитвою, думати про вчення Христове, і жити як Христос навчає.

— О, то ви, бачу, вже й у школі над цим гаслом роздумували. Як гарно! Подякуйте своїм учителям!

Думаю, що вам з історії відомо як швидко і правильно сприйняли наші русичі християнство. Які можете подати докази цього ствердження? — запитала подруга Марта.

Статуя св. Володимира зблизька

Св. Володимир на київських горах

— Наші володарі збудували багато церков. У самому Києві було їх, мабуть, аж 400, бо кожний боярин хотів мати домашню церковцю, — сказала Оля.

— Почалися школи, монастирі, монахи писали книжки, малярі працювали над іконами. Я знаю, бо писала домашнє завдання про першого визначного маляра-іконописця Аліпія, — швидко додала Софійка.

— О, у наших монастирях кипіла праця! — поспішила Ліда. — Вони дбали про поглиблення християнства серед народу. Для цього скликали людей на трапези (такі спільні обіди!), щоб їм при тій нагоді пояснювати Євангелію, — говорила далі Мотря.

— Подруго, а козаки таки просто заявляли, що війна їхня є за Віру Христову, бо вони боронили християнство перед татарами й турками, які нищили нашу країну своїми наїздами, обертали наші церкви у свої мечети, — сумно промовила Надя.

— А я запам'ятала таке — ми маємо дома таку книжку про цю війну — додала Марійка — коли турки вже йшли на Європу й були під Віднем, то наші козаки зупинили цей похід, розбили їх під столицею Австрії. Але тато мій каже, що славу за це має польський король Собеский, а не козаки, бо він був у цій війні провідником.

Юначки порадували подругу Марту. Вона усміхнена на закінчення сказала таке заключне слово:

— Тож бачите, любі мої „Ластівки“, скільки ми пригадали собі про скарби, чесноти, духове багатство, що його принесло нам християнство. А наші вороги, які хочуть ограбити Україну з того

Собор св. Андрія в Києві

багатства, намагалися й далі намагаються знищити віру христову серед народів, а в тому й у нашому. Тому й потрібне нам гасло „ЗА ВІРУ ХРИСТОВУ!“, щоб воно пригадувало нам, заохочувало боронитись перед ворожими наступами на віру в Бога. Не даром поет Богдан Ігор Антонич — оригінальний і дуже талановитий поет з Лемківщини (помер у 1937 році на 28 році життя!) твердить, що навіть душегуб „снує думки“ про Бога, а кожне людське серце обійтися без віри в Бога не може. Комуністи тому й намагаються знищити релігію, щоб заволодіти світом, обіцяючи людям мир, добро — рай на землі. Але тепер, коли Україна святкує своє 1000-ліття в християнській вірі й культурі й коли ніхто не може заперечити того великого духового багатства, що його дало воно нашому народові, більшовики намагаються сказати

світові, що це Росія прийняла христову віру тому 1000 років. Але ж її тоді ще не було. І нам, юначки, треба все це правильно розуміти й оцінювати, щоб могли інформувати наших співгромадян, і ширити правду про наше минуле.

Подруга Марта

Запитання:

1. Який напис прочитали юначки „Ластівки“ у курінній кімнаті, коли прибули на сходинах?
2. Чи зуміли юначки пояснити його? Якщо так — які пояснення дали: Мотря, Таня, Ганнуся, Оля?
3. Яке пояснення дали: Софійка, Ліда і Марійка?
4. Як пояснила подруга Марта потребу віри в Бога людям?
5. Чому юначкам треба визнаватися в полях, що в'яжуться з 1000-літтям Християнства в Русі-Україні?

З НАРОДНИХ ЗВИЧАЇВ

СВЯТО КУПАЛА

Одне із найцікавіших народніх святкувань — це літнє свято Івана Купала (Купайла), яке припадає в ту пору літа, коли сонце дає землі найбільше тепла та світла, коли хлібні рослини доспівають, цвітуть найкращі квіти, зілля набирає чародійної сили, народ радіє теплом сонця та близькими жнивими. Як і інші тому подібні обряди, свято Івана Купала належить до прадавніх поганських релігійних ритуалів. Від найдавніших часів, з огляду на те, що людина була здана на примхи природи, вона хотіла в якийсь спосіб оволодіти цією природою, зрозуміти, пізнати її, відгадати її таємниці та й для цього видумала різноманітні обряди, пісні, рухи, хороводи, а також богів, яким надавала прикмети природних явищ, як грім, сонце, вітер тощо. Більшість поганських свят злучилися з християнськими, і так свято Купайла з'єдналось з християнським святом Івана Христителя, і навіть назва свята поєднала в собі ім'я поганського бога з ім'ям християнського мученика.

Обряди, пов'язані з Купайлом, дійшли до нас у фрагментах пісні, багато разів наверстовані, але все ж таки можна відтворити певний хід дії цього свята.

В українській мітології (як і в інших мітологіях світу) народ ділив богів на чорних та білих, себто тих богів, які приносять людям — зло, нещастя, смерть, зиму, бурю, і тих, які приносять добро — сонце, життя, урожай, красу, щастя, добробут. Перун був чорним богом і кажуть, що у нього була недобра донька Марена — богиня зими, холоду, завірюх і смерті. Перун і Марена хотіли, щоб земля завжди була скована льодом, холодом. Купайло — це білий бог. Він був богом родючості, любови. Разом з богинею Ладою (богиня весни, краси, радості, любови і подружнього життя) та синами Лади, Лельом і Полельом, вони дбали про те, щоб тепло сходило на землю, щоб криги льодові розтоплювалися, щоб рослини могли розвиватися, а народ щоб міг радіти та веселитися.

Кожному богові були дані специфічні пори року, в яких вони панували. Коли їхнє панування скінчилось — ці боги ніби то умирали, народ справляв їм похорон, а на їхнє місце приходили інші боги. Перун і Марена панували осінню та зимою. Марена часом залітала аж в літню пору зі своїми бурями, і тому її похорон справляв народ аж на Купала, коли вона вже цілковито не мала сили. Купайло й Лада панували навесні та влітку, і тому в деяких місцевостях залишився звичай теж хоронити Купайла вліті. Коли справляли похорон Марені, народ радів, але за Купайлом плакав. У вирію (раю) бог Купайло пильнує у своїй великій золотій світлиці деревце, на якому мало бути насіння всіх рослин світу. У слушний час він розсіває це насіння по землі, трясучи деревцем, і так починає воскресати природа на землі. Богиня Лада у вирію пильнує колісочку із зіллям і теж розсіває це зілля на землю, щоб народ міг його зібрати на Купайла та виготовити з нього різні ліки. Порядок над тим всім тримав Дажбог — бог сонця.

Свято Купайла — це в основному свято молоді. Тому, що купальська ніч уважалась магічною, молодь думала, що коли поворожить собі різними способами в цей час, буде знати своє майбутнє. Ворожили, перескакуючи через вогонь та пускаючи вінки на воду.

У цю ніч, згідно з повір'ям, цвіте папороть. Хто цю квітку зірве, буде найрозумнішою та найщасливішою людиною, знатиме всі таємниці світу. Квітку папороті не легко здобути, а раз здобувши її, не можна про це нікому говорити, бо вся мудрість та щастя відійдуть. Тому досі ми не знаємо, чи хтось цю квітку коли бачив, чи ні.

Виведення обрядів Купайла дуже гарно відповідає саме пластовій молоді, бо їхні ватри-вогни, їхні пісні-співи, ігри та забави є частиною зайнять у таборах.

пл. сен. Любов Волинець

УКРАЇНЦІ В ЗСА ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Завірюха Другої світової війни стала великою мандрівкою народів зі Східної Європи. Одні втікали від большевицького терору, інших німці виганяли з їхніх гнізд на роботу до Німеччини. З закінченням війни в травні 1945 року десятки тисяч тих людей опинилися на теренах Західної Німеччини і Австрії.

Німці не спроможні були дати всім притулок у знищеній війною країні. Це було можливе тільки для заокеанських країн, що не зазнали знищення, за винятком Англії, яка потребувала людей для відбудови своєї країни.

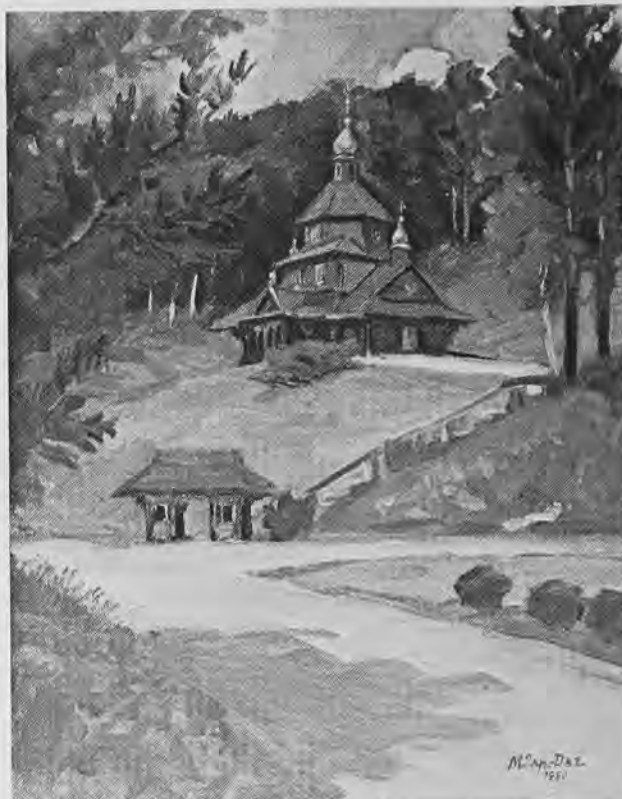
Переміщені особи (ДП) були згуртовані в таборах і завдяки заходам різних етнічних груп в Америці і Канаді вдалося їх переселити до цих країн. В Америці тоді діяли у цьому напрямі католицька церква, спеціально для цієї цілі створений З'єднаний Українсько-Американський Допомоговий Комітет і США. Всі вони тісно співпрацювали зі створенням з Братських Союзів Конгресовим Комітетом Америки, який допомагав фінансувати акцію переселення.

В роках 1948-52 до Америки імігрувало з таборів ДП близько 85 тисяч осіб. Більшість з них були люди освічені, щонайменше з закінченою середньою школою, серед них громадські діячі, професіонали, мистці, письменники тощо. З молодших багато кінчало студії в Німеччині чи Австрії, що їх перервали війсьні події. Коли перша хвиля емігрантів, була зорієнтована в першу чергу на заробіток, друга включилася активно в боротьбу українського народу за незалежність, то третя хвиля емігрантів, що в наслідок тотальної окупації української території радянською владою не могла цієї боротьби продовжувати, спрямувала свої зусилля на розвиток української науки в обставинах повної свободи слова і для оборони політично переслідуваних українців комуністичною владою на Україні.

Більшість новоприбулих влаштовувалися по вже існуючих українських осередках, у великих містах, головню індустріальних, де легше було знайти працю і почали організуватися в нові громади.

Осягнувши у відносно скорому часі високий життєвий стандарт, вони могли віддати частину своїх доходів на розбудову релігійного, політичного і культурного життя.

Парохії поповнилися новими членами. На місця старих церков будували нові, більші і кращі під мистецьким оглядом. Тут заслуговують на згадку величава митрополича катедра у Філадельфії, з прегарними вітражами і мозаїками роботи мисткині О. Дохват. Гарна модерна церква в Ньюарку з вітражами мистця В. Баранського, по мистецьки розмальована церква свв. Володимира і Ольги в

Церква св. Івана Хрестителя в Гантері

Чикаго, в гуцульському стилі церква в Гантері, в бойківському в Глен Спей і дерев'яна модерна церква, запроєктована архітектором Іренеєм Жуком і з іконостасом мистця Якова Гніздовського в Кергонксоні. Слід відмітити також православну церкву-пам'ятник св. Андрея на зразок дзвіниці Печерської лаври в Савт Бавнд Бруку при якій є осідок митрополита Православної Автокефальної Церкви і соборний цвинтар з багатьма пам'ятниками-нагробниками високомистецької якості. Теперішнім митрополитом є Мстислав Скрипник. Там також знаходиться православний культурний осередок в гарному новому домі. Осідком митрополита Католицької Церкви є Філадельфія, де напроти катедри недавно побудовано митрополичу палату.

Після смерті єпископа Константина Богачевського, став єпископом Амброзій Сенишин, що зі створенням нових єпархій в Чикаго і Стемфорді перебрав титул архієпископа — митрополита Католицької Церкви в Америці. Після Сенишина, коротко були архієпископами Йосиф Шмондюк, а тепер Стефан Сулик. Стемфордську єпархію очолює єпископ Василь Лостен, Чикагівську — Інокентій Лотоцький, а недавно створену єпархію у Пармі, Огайо, єпископ Роберт Москаль.

Тепер Католицька Церква начислює біля 250 тисяч парохіян і 210 парохій. Православна Автокефальна Церква має біля 80 тисяч вірних у 90 парохіях, а Українська Православна Церква Америки — 15 тисяч і 22 парохії (митрополит Андрій Кашак).

Протестантів українців є біля 30 тисяч, зорганізованих у Всеукраїнському Євангельському Об'єднанні Північної Америки.

Найбільшою подією в історії Католицької Церкви в ЗСА були відвідини Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого, якого заходами американського уряду під натиском української громади у вільному світі вдалося вирвати з Сибірського заслання після 20-літньої каторги. Багатолюдне зібрання вірних на спортовому стадіоні у Філадельфії віддало належну шану Владиці. Це було літом 1968 року. Вдруге вже як кардинал, Блаженніший відвідав ЗСА в 1976 році.

З новою імміграцією збільшилися і кількість дітей, а разом з тим і запотребування на школи, не так цілоденні, як доповняючі школи українознавства на нижчому і середньому рівні. Такі школи, по більшості суботні, організували Т-во „Рідна Школа“, парохіяльні школи і деякі молодечі організації, зокрема СУМА. В 50-их роках при кожній більшій громаді українських іммігрантів засновано таку школу. Програмою і видаванням підручників зайнялася Шкільна Рада при УККА. До 1971 року таких шкіл було 150 і 33 католицькі цілоденні початкові школи 4 середні і дві вищі початкові (Менор Джуніор Коледж для дівчат біля Філадельфії і Семінарія Василя Великого для хлопців у Стемфорді).

Значна кількість кваліфікованих українознавців на університетському рівні є при різних американських університетах в рамках відділів слов'янських мов. Та найбільшим досягненням нової імміграції було уфондування катедр української мови, літератури й історії у Гарвардському університеті та Українського Наукового Інституту під керівництвом проф. Омеляна Пріцака. В цей спосіб поставлено навчання українознавчих дисциплін на високий науковий рівень.

Катедри існують від 1973 року і за цей час вдалося там згуртувати ряд молодих науковців, що не тільки самі досягнули ступінь доктора, але і стали викладачами українських предметів та організаторами щорічних літніх курсів українознавства для університетської молоді, що там з'їжджається з цілої Америки, а навіть з Канади і Європи. Крім курсів молоді курсанти мають нагоду пізнати себе на товариській базі. Гарвардські курси дали нам кілька українських подруж.

Крім Гарвардського Інституту, в ЗСА є ще українські наукові установи, перещеплені з України: Українська Вільна Академія Наук в Нью Йорку, що

займається влаштуванням наукових конференцій та видає *Аннали* зі статтями з різних наукових ділянок. Друга інституція — це Наукове Т-во ім. Шевченка, що займається в першу чергу видавничою діяльністю і також влаштуванням наукових конференцій, має філії по більших українських осередках, осідок в Сарселі, Франція, де редагується *Енциклопедія Українознавства*. У Вашингтоні і Філадельфії є філії Українського Католицького Університету, заснованого у Римі Кардиналом Патріярхом Йосифом, і Інститут ім. Липинського у Філадельфії.

Другим значним осягом найновішої хвилі іммігрантів до ЗСА є широка розбудова українського культурного життя. В рядах переселенців приїхало багато мистців в ділянках малярства, різьби і графіки, знані актори українських театрів, письменники і поети, журналісти, науковці, музики і диригенти та композитори. На урожайній американській землі свободи всі вони мали змогу вільно себе виявити, а деякі навіть стали знайомими в американському суспільстві. Українські образотворчі мистці, зорганізовані в Об'єднанні українських мистців, збагачують українську громаду своїми виставками і заохочують молодих іти їхніми слідами.

Спадкоємці знаних в Україні театрів „Березоля“ і Володимира Блавацького, з їхніми видатними акторами як Йосип Гірняк, Олімпія Добровольська, і Лідія Крушельницька в Нью Йорку, та актори театру Блавацького у Філадельфії, не зважаючи на тяжкі матеріальні обставини, стараються продовжувати традиції українського театру, започаткованого на Україні Лесем Курбасом і вишколюють молоді сили, працюючи з молоддю.

Українські письменники, поети і журналісти дбають про розвиток літератури і преси українською мовою, а науковці стараються запізнавати вільний світ з проблемами українського народу в минулому і під сучасну пору. Українську пісню культивують за традицією хору Кошиця кілька хорів в різних містах Америки: хор „Думка“ в Нью Йорку, „Прометей“ і „Кобзар“ у Філадельфії та капеля бандуристів у Дітройті. Є вже цілий ряд молодих adeptів музики: піяністи, скрипалі і бандуристи, що своїм таланом виходять поза рамки української громади. Останніх 20 років багато молодих музик організує ансамблі популярної музики, які грають на українських забавах, весіллях та молодечих імпрезах, пропагуючи пісню легкого жанру в українській мові серед молоді. Багато записано на платівки. Треба згадати, що подібні ансамблі є і на Україні і багато їхніх пісень, особливо Володимира Івасюка, стали популярними і серед американських українців.

Політична діяльність нової імміграції спрямована на поширення правди про переслідування і боротьбу

Пластуни вітають Блаженнішого Патріярха Йосифа Сліпого у Філадельфії в 1968 році

українського народу під московським комуністичним режимом, оборону українських дисидентів і в'язнів, боротьбу за добре ім'я українців у світі старання дістати у цій боротьбі підтримку вільного світу. Допомагають цьому численні публікації англійською мовою, включно з „захальною”, самвидавною літературою, що продістається до Америки з України. Українська преса і видавнича діяльність в Америці дуже активна. Крім преси Братських Союзів, появляється цілий ряд журналів і видається багато книжок українською і англійською мовами українських і неукраїнських авторів про Україну.

Завдяки бібліотекарям українцям, що працюють у різних міських і університетських бібліотеках, більшість тих видань і книжок можна знайти на полицях американських бібліотек. Крім цього багато цінних книжок, привезених з України, зберігається в архівах УВАН, при православній церкві в Бавнд Бруку, в Т-ві ім. Шевченка, в Інституті Липинського і в Українському Музеї у Нью Йорку. Невеликий музей і архів з пластовими архівами знаходиться у Клівленді. Український Музей в Нью Йорку зберігає також цінні пам'ятки історії української іміграції, збірки народного мистецтва, шедеври українського малярства та багато інших культурних надбань, подарованих різними людьми. Крім музею в Нью Йорку, є ще кілька менших музейних збірок при церкві в Бавнд Бруку і в Чикаго. Музей українських іммігрантів, один з найстарших, знаходиться в Північній Дакоті, самотнім степі, де наші іммігранти поселилися на сільських господарствах.

Від дня, коли перші українські іммігранти причалили до берегів Америки, минуло 110 років. Виросло вже п'ять, народжених в Америці, поколінь. Багато нащадків українських піонерів розплилося в американському морі, але все ж таки ще залишилося багато, що зберегли свою національну ідентичність, стараються вдержувати релігійні і народні традиції,

працюють для української науки і культури. Це доказ не тільки їхнього прив'язання до рідного, але і почуття відповідальності за долю їхніх братів в Україні. Як довго в нас б'ється українське серце і пливе українська кров, не зникає надія, що і український народ стане вільним і незалежним.

Подруга Наталка

Церква-пам'ятник св. Андрія в С. Бавнд Бруку

ЮМПЗ В ТАБОРІ ПРИХИЛЬНИКІВ

Від Редакції: Комендантка табору прихильників на ЮМПЗ, що першу частину зустрічі відбувався на Пластовій Оселі в „Батурині” біля Монреалю, пл. сен. Богданна Мончак переслала для „Юнака” прегарно виконану книгу із того табору повну матеріялів та знімок учасників та проводу. Її проханням було помістити увесь пересланий

матеріал у „Юнакові”. Це нам однак не є можливе з уваги на місце. Тому в цьому числі подаємо частину із надісланого матеріялу, який напевно буде цікавий не лише для учасників цього табору але для всіх юнаків і юначок, що були на ЮМПЗ 87 і все ще її часто згадують.

Табори прихильників — ватра „Купала”. Хорові з гильцем проводить ст. пл. Мотря Мончак

ЮМПЗ — ПРИХИЛЬНИЦІ І ПРИХИЛЬНИКИ

Міжкрайовий табір прихильників і прихильниць в часі ЮМПЗ-87, — це для більшості учасників, був взагалі перший юнацький табір. Багато з них вперше вибралися в далеку дорогу самі, без опіки своїх родичів, а то й навіть без опіки тих виховників, до яких звикли по своїх станицях. Вперше довелося їм спати під шатрами, приготувляти собі їжу в умовах полевой таборової кухні, та самим дбати про себе і свій виряд. Пакуючи вдома наплечники, мабуть не припускали того, що більшість привезених речей (і то за порадою добрих мам) на таборі виявляються непотрібними, а деякі потрібні речі якраз залишилися вдома. Коли на курінних таборах у переведенні програми допомагають старші, бувалі юнаки, то табори, де самі прихильники особливі тим, що там немає ким виручуватися — всі бо недосвідчені і вперше на юнацькому таборі. Отож для виховників особливе завдання — попровадити табором так, щоб, не лише не зразити юнаків, але, щоб і запалити в них перший вогник чару пластового таборування.

Табори прихильниць „Змагуни за прадідну славу” і прихильників „Шлях до слави” відбулися на

пластовій оселі „Батурина”, яка лежить яких сто-сорок кілометрів на південний схід від Монреалю, недалеко американського стейту „Вермонт”. Комендантом хлоп’ячого табору був пл. сен. Юрій Кузич „V” — лікар. Отож, завдяки його професії багато „наглих” справ можна було з місця розв’язувати. А це, що коменданткою дівочого табору була пл. сен. Олена Маців — учителька, то завдяки її професії багато проблем можна було передбачувати. Крім комендантки, в булаві дівочого табору було ще чотири учительки, то вдавалося теж запобігати всяким „евентуаліям”. Інтендантом на оба табори був інженер — ст. пл. Андрій Мончак. Харчі, отже, були все точно доставлені — часами за точно вимірянні і на цьому страждали виховники, які „по фас” приходили останні, а апетити в них були вовчі (мабуть тому, що були це Вовкулаки). Бунчужними були ст. пл. Таня Пілецька з Чікаго і ст. пл. Славко Галуга з Рочестеру.

На табір прихильників з’їхалися пластуни з різних кінців світу — з канадських міст Вінніпегу, Едмонтону, Монреалю, Оттави і Торонта, з

американських станиць Бостону, Денверу Клівленду, Нью-Гейвену, Нью-Йорку, Лос Анджелесу, Міннеаполісу, Гартфорду і Чикаго, а також були учасники з далекої Австралії. Юначок було сорок-шість, юнаків п'ятдесят-дев'ять, старшини і булави 21 — отож всіх разом сто двадцять шість душ. Хлоп'ячий табір був поділений на три курені, а дівочий на два. Курені знову ділилися на гуртки, з приблизно десятма членами в кожному. Поділ на гуртки проведено так, щоб в кожному гуртку були пластуни з різних станиць.

З усякими таборовими зайняттями треба було починати від основ — а це, як ставати до збірки, підносити прапор; що це є „струнко“, „спочинь“, „на право заходь“ і т.д.; що робити в разі вогню; як митися в потічку чи в озері, щоб води не занечишувати; як ставити шатро, уживати таборовий виряд, в'язати вузли, будувати таборові споруди. Мабуть добре затямилася юнакам і юначкам праця при кухні — спочатку при її будові, а відтак при щоденній куховаренні. В лісі, серед дикої природи не було іншої ради — треба було щоразу розпалювати вогонь, приносити воду, а вкінці найгірше те, що не було посудомийки і треба було самому за собою, а часами й за другими, помити. В перших днях табору, щоб цього всього не робити, дехто умудровувався не їсти. Однак, булава табору щоденно видумувала таку цікаву програму, яка zarazом вимагала так дуже багато енергії, що адепти цієї поведінки дуже скоро примирилися з немилим обов'язком і таки бралися куховарити самі (хіба часами їм хтось гарячу кашу зварив на снідання).

Спільна прогулянка прихильників і прихильниць. На вершку Джейк Пік Зелених Гір Вермонту. Ст. пл. Юрій Мончак, пл. сен. Олена Машів, пл. сен. Богданна Мончак і пл. сен. Мирося Горіх.

Ніщо так не сприяє дружбі як спільні переживання, особливо тоді, коли це пов'язане з поборюванням якихось труднощів. Таборова

мандрівка для цього дуже пригожа. Під час мандрівки доводиться часами пережити моменти крайнього виснаження, коли видається, що ніяк не осягнемо наміченої мети; моменти, коли питаємо себе навіщо дали себе намовити на таке; моменти, коли приходить спокуса піддатися втомі... Та, коли вже переможно глядімо на пройдений шлях, то родиться віра у власні сили і закріплюється дружба з тими, які ділили з нами хвилини напруги. Спільна для юнаків і юначок таборова прогулянка на шпиль Джей Пік у вермонтських горах закріпила не одну пластову дружбу.

Табір прихильниць — варимо обід

Свою пластову поставу і зарадність найкраще можна було виявити під час теренових ігор та змагів, що їх приготували проводи обох таборів. Головний провід ЮМПЗ подбав, що матеріали про дисидентів були дбайливо підготовані і цікаво подані, тому тереновий змаг „Кличі“ пройшов з гарним успіхом. Дуже своєрідно вдалося перевести на таборі „День природи“, а це завдяки подрузі Тані Онищук, яка не жаліла труда, не лише, щоб підготувати дві теренові гри — „Лисячий біг“ і „Природознавчий змаг“, але й потрудилася приїхати та перевести їх з обома таборами.

Одним з чарівніших моментів пластового таборування — це вогники і ватри. Де можна знайти краще місце, щоб відчувати красу природи, як не на таборі, в місячну ніч, коли озеро вкриє імла і нічну тишину порушують лише слова пісні „Сірілі“... (правда, в таборі прихильників нічну тишу ще порушували Вовкулаки, яких виття стихійно визивала місячна повня). Інтимна атмосфера гурткових вогників сприяє дружбі — можна щиро поділитися своїми почуттями. Курінні і таборові ватри дозволяють виявити свої особливі здібності і відчувати єдність пластової дружби. Спільні ватри для обох таборів теж цікаві. Гарним спогадом юнацтва

Табір прихильниць — учасниці „довшої” мандрівки по шпирях Зелених гір Вермонту. Сидять: Таїса Носик, ст. пл. Ліда Куліш, ст. пл. Таля Панчак, ст. пл. Таня Пілещька і Рената Кость. Стоять: Таня Кость, Даня Стоділка, Стефа Гаст, перед нею Тамара Ганкевич, Іванка Дмитришин, Ляриса Пик, Ляриса Зубач, Іванка Генрі і Тамара Мелвідська

залишилася, мабуть остання — купальська ватра. Багато зусилля доклали юначки, під проводом подруг Мотрі Мончак, Маланки Павлів і невтомної інструкторки співу і zarazом виховниці Миросі Горіх, щоб вивчити хорівід „Марену” та гарно його вивести на початку купальської ватри. Після хороводу юначки зложили один із своїх двох плетених вінків в яму біля гильця, де сиділа в ролі Фортуни Тамарка Ганкевич. Вінки з іменами юначок виповнили яму до якої підходили хлопці. Вони, витягаючи вінок, викликували юначку до якої

належав вінок. Тоді парами йшли до озера, кидали вінки у воду, та ворожили собі долю. На цій останній ватрі були теж присутні деякі члени Головної Пластової Булави і Крайових Пластових Старшин. Від них до зібраних таборовиків промовив друг Роман Копач. Він просив взяти вуглик першої юнацької ватри собі на спомин, щоб в майбутньому ним розпалювати пластові ватри нашого життя.

Подала Подруга Даня
Монтреаль

ВЕЖІ ТА КАТАПУЛЬКИ

Від кількох днів юнаки майстрували щось на поляні. Виховники ходили з ними до лісу, вирубували прутики та патики, зносили їх біля табору, та в'язали їх разом у якісь цікаві споруди. Дем'ян Петришин одного разу сперся об малу вербу під якою його гурток майстрував оту споруду, і запитався свого виховника, Ромка Даревича: „Знаєш, я таки не розумію, як це буде оперувати; що з цього буде?” Якраз в цей момент його товариш Марко Зеленко встав зі землі і похвалився перед рештою гуртка: „То буде така катапулька, і ми будемо нападати на

корови сусіднього фермера!” Друг Ромко почав сміятися і вкінці сказав, що це таки буде катапулька, але що нею будуть стріляти на другі гуртки, а не на корови. Можна собі уявити як юнаки zareагували на такий проспект: крик, гамір, сміх, і героїчні розповіді про грядущу „війну”.

В цю пору друг Маркіян Гаврилюк якраз закінчив зі своїм гуртком останнє в'язання, і попросив Олега Млинарського звинутися свій светер у тісний клубок. На німий запит решти юнаків, друг Маркіян сказав: „Треба збадати ефективність

інструменту, ні?" Олег зкинув светер, „заладував" його на катапульку, а Михайло Бардин скоро вхопив за шнур катапульки. Раз, два, три, і гоп! Михайло потягнув з усієї сили за шнур, а клубок рвонув ген далеко... десь аж у куці біля потічка. Перша проба увінчалася повним успіхом, хоча, правда, Михась надто сильно потягнув за шнур і урвав його, але Андрій Савчин скоро це справив, і машина була знову як нова.

Вкінці надійшла довгоочікувана неділя, коли учасники славного табору прихильників „Шлях до слави" і табору прихильниць мали взяти участь у тереневій грі зі своїми катапулками і вежами. Після Служби Божої та обіду, юнаки зібралися на таборовому майдані на останню збірку перед відходом на „поле бою". Адріян Стейті з Гартфорду затирав руки, а його друзі з гуртка 103-Б, Данило Попадинець та Павло Зарицький, перевіряли в'язання катапульки. Ззаду стояла їхня курінна вежа, яку вони мусітимуть переносити через „фронт" під обстрілом ворожих

„бомб". Їхній виховник, Гриць Дичок, лиш похажав перед лавою та докидав останні інструкції як поводитися на „фронті". Ще дві хвилини, ще кілька наказів, і похід рушив на місце теренового змагу.

Дівочий табір прихильниць якраз виходив зі свого табору, коли наші хлопці ступили на спортову площу та порозставляли свої споруди; на них прийде пора пізніше. Тепер час на першу фазу змагу, а саме здобути якнайбільше водних „бомб".

Юнаків і юначок поділено на три дружини, і кожна дружина мала збудувати собі вогник. Юнаки і юначки, зв'язані за руки парами, мали в руці горнятка, а за поясом кольорові стрічки. Біля вогників кожної дружини стояли відра з водою. Ціль першої частини гри полягала в тому, що треба було загасити водою з горняток ворожі вогнища, зірвати якнайбільше стрічок із противників, та водночас охоронити свою ватру та власну стрічку при поясі. Теодор Русин з Вінніпегу добре наказав своєму партнерові, Дем'янові Гайворонові: „Ти тримай

Гурток 103-Б „Наслідники Святослава". Виховник: ст. пл. Роман Родинюк (Едмонтон). Перший ряд з ліва до права: Ярослав Кіт, Григорій Калимон, Данило Шимко, Дам'ян Савка і Михась Головнич. Другий ряд з ліва до права: Любомир Кутувий, Андрій Микитчук, Теодор Русин, і Дам'ян Гайворон.

горнятка, а я буду рвати стрічки''. Зараз збоку Ярکو Кіт трохи нервувався, проте Любко Кутувий його запевняв, що стрічку ніхто не побачить коли її добре заховати в штани. Отже інтенсивність змагання росла як на дріжджах, і юнацтво нетерпеливо чекало на початковий свисток.

Бунчужний не ввів свиснути, як хлопці та дівчата кинулися у вир гри. Григор П'ясецький гасав по поляні як оса, а за ним біг Ілія Войтина з Богданом Дубасом, і от-от не зірвали його стрічки. Дам'ян Савка, будучи обережним, хоронив свою стрічку як криштал, проте Олесь Герич спритно підбіг та стріпнув воду з горнятка противника; треба було бігти назад до свого вогнища та зачерпнути наново води у горнятко. Наші два австралійці, Данило Луців та Джейсон Холодін, встигли зірвати шість стрічок у противника заки самі не попали у засідку п'ятьох пар противної дружини, і так втратили свою стрічку. Друг Маркіян Ковалюк не витримав сидіти подалі від гри, тому взяв собі за партнера денверця Павла Желема та погнав здобувати слави на „полі бою”.

Незабаром юнацтво здогадалося, що цікаво є не лише гасити водою ворожі вогнища а ще й підливати самого ворога. Тому Олег Ганьківський дещо

здивувався коли Стефан Медицький підбіг до нього ззаду і замість вихопити стяжку хляпнув на нього водою з горнятка. Юнаки і юначки бігали по майдані, наступали на ворожі ватри, відступали перед переважаючими силами ворога, обливалися водою, здобували стрічки, та вряди-годи і підливали деяких виховниць.

Нараз — свисток, кінець першої фази гри. Усі „воїни” зібралися біля своїх вогнищ, щоб почислити здобуті стяжки. Бо за кожні дві стяжки дружина одержувала одну водну „бомбу”, а за згашене своє вогнище — тратила десять бомб. Роман Добровольський та Матвій Тимчишин гордо показували своїм друзям цілу жменю здобутих стрічок; вони добре набігалися щоби мати таку цінну здобич.

105-ий курінь назбирав найбільше стрічок, і тому одержав аж 27 водних „бомб”. Марко Кур'євич, Андрій Журавський та Христофор Гопчин з радощів почали вигукувати на ціле горло, що і потягнуло за собою подібну реакцію решти куреня. Аякже, це були герої першої фази гри, і заслужили вони собі на порядний запас артилерії. Маркіян Сілецький почав відразу обговорювати стратегію із Михайлом

Гурток 105-Ф „Завойовники”. Виховник: ст. пл. Андрій Дмитріюк (Бовфало). Перший ряд з ліва до права: Христофор Гопчин, Стефан Епелен, Григор П'ясецький, Андрій Журавський і Марко Д'Авіньон. Другий ряд з ліва до права: Петро Івасиків, Маркіян Сілецький, Стефан Медицький і Марко Кур'євич. (Бракує на знімці Михайла Розлина)

Розлином, який виявляв чималу увагу у цій мілітарній експедиції. Курінні виховники, Андрій Дмитріюк та Роман Родинюк, стояли собі збоку та нетерпеливо ждали наступної частини гри: вони ж в'язали з юнаками курінну катапульку та вежу, і тут мав прийти остаточний іспит таборової піонірки.

103-й курінь був менше успішний та заслужив лиш на 18 „бомб”. Проте Тарас Хміль та Марко Матла цим не дуже перенималися; два дні тому, підчас вправ стрільня, їхні гуртки добре вивчили секрети влучного ціляння із катапульки, отже вони були певні, що краще стрілятимуть від інших гуртків. 101-й курінь не був дуже задоволений із висліді першої фази гри: він здобув всього лиш 11 „бомб”. Але це була частинно вина їхніх сторожів вогнища; ворогові вдалося загасити водою їхню ватру, і за це наспіла кара — мінус десять бальонів.

Теренова гра — катапулі і вежі

До другої фази гри кожний курінь був поділений на два; половина куреня мала переносити вежу, а друга половина відповідно переносити катапульку та стріляти із неї на дві ворожі вежі. Проте, стріляти можна було лише у визначений час, коли вежі не посувалися. Незабаром гуртки перенесли свої вежі на край площі та стратегічно порозставляли катапульки на горбку. Іян Рейні не міг рішитися куди йти: чи провадити рухом у вежі, чи координувати постріли з катапульки. Врешті Олесь Бадяк його закликав до катапульки, а Андрій Генрі залишився біля вежі. Справа була складна тому, що коли „бомба” вдарила когось у вежі, „ранений” мусів вискочити з вежі на землю, а двоє друзів, що стояли біля катапульки мали його перенести „на лікування” до себе. Все це вимагало бистої орієнтації та надмірної ініціативи, отже не диво, що у хвилини перед початком гри у повітрі нависло крайне напруження — чути було крик, шум, накази, сміх, і ... взагалі, це був дійсно вибуховий стан.

І враз — свисток, початок гри. Маркіян Ігнатович мало що не вискочив зі шкіри, так сильно попхав вежу перед себе. Ззаду, Михась

Топольницький та Петрик Курилів майже не попадали на землю; на щастя їхні бистрі змисли встигли підхопити вежу та посунути ще далі вперед. Зараз же наспіла черга на другу вежу. І тоді на третю. Одна по одній посувалися вежі до кінця площі, де мали завернути та податися назад до початку.

Табори прихильників — Теренова гра — катапулі і вежі

Вміжчасі, збоку „била артилерія”. Андрій Тушек навіть забув про свій біль в животі: пильно прицілювався біля катапульки і лиш мах-мах-мах... вилітали „бомби” на ворожі вежі. Вряди годи „бомба” вдарила об вежу чи об якогось носія її, і тоді зривався крик у вежі: „Є ранені... прошу помічі!” Сергій Руденко та Маркіян Винницький шосили збігали з горбка та виносили „раненого” юнака чи юначку до своєї бази. Одна „бомба”, влучно випущена Андрієм Микитчуком та Данилом Шимком, вилетіла дещо поза межі терену де невинно приглядалася до гри подруга Наталя Курис. Можна собі уявити електризуючу реакцію заскоченої подруги Наталі; можна теж собі уявити галасливу реакцію учасників гри, в додаток до вигуків виховників.

Незабаром усі три вежі були у половині дороги до мети. У висліді наполегливих домагань юнацтва, булава таборів видала другий запас „амуніції”. Іліян Іванчук, два рази ранений, зручно провадив наступ своєї катапульки, а Ростик Мельник та оба Маркіяни, Магрекен і Кінах, водили вежою і чимскоріше зближалися до мети. Та не завважили вони, що за ними підступала ворожа вежа 101-го куреня. Власне Петро Лукомський, Павло Байор та Ярема Безхлібник рішили стратегічно закрутити вежою та відтягти шлях ворожій вежі. Такий маневр майже вдавсь, та, на жаль, вежі зачіпили за одну, щось трісло, якийсь патик скрутився, два шнури урвалися, і обі вежі замоталися. Можна уявити собі незадоволення на лиці Стенлі Міського. Із цієї аварії

скористали Стефан Енслен та Петро Івасиків, закрутили своєю вежою вбік та зручно вимикнули катастрофу; тепер вони були першими. Марко Д'Авіньон завважив небезпечний підступ задньої вежі, націлив катапульку в іншу сторону, та разом із Михасем Головничом випустили останню сальву. Павло Шупер якраз в той час заглядав до заду, щоби впевнитися чи нема загрози з іншої вежі, коли раптом його гримнула „бомба“. Не встиг він ще прочуняти як його вже несли „санітарі“ геть із площі. Стефан Максимович, Роман Максимів та Маркіян Ковальський в останній хвилі зібрали всі сили щоби

пересунути свою вежу через кінцеву границю, проте Григорій Калинюк збив їх „бомбою“, та дав змогу своїм товаришам пробитися першими.

Гра закінчалася. Із веж не багато залишилося: порвані шнури, покручені патики... катапульки теж зазнали наруг та деякого „зужиття“. Проте, юнацтво, мокре, змучене, та спрагле, із завзяттям та бадьорістю переможців, поверталось назад до таборів. Несли зі собою свої споруди, чи радше те, що нагадувало вежі та катапульки, а найважливіше, що — несли задоволення зі своїх зусиль у тереновій грі.

ст. пл. Юрій Мончак

ЩО РОЗПОВІДАЮТЬ НАШІ РІДНІ...

Поруч із спогадами про ЮМПЗ ми подаємо також два із завдань, які мали учасники табору. Тому що клич зустрічі був „За батьківську землю“ учасники мали написати спомини про цю рідну землю своїх батьків, дідів і поділитися своєю родинною спадщиною з іншими учасниками. Деякі

зробили це дуже гарно. Подаємо такі спомини двох юначок-прихильниць Лади Троян з Торонто і Тані Ярош з Оттави. Вони обидві належали до гуртка 102-А п.н. „Киянки“ і читачі можуть знайти їх на залученій знімці.

Лада Троян — Торонто

Мій дідусь, Дмитро Троян, нащадок Українських Січових Козаків з Полтави, був козацьким полковником на Кубані. Після революції в Росії 1917-го року, мій дідусь, разом зі своїм полком, боровся проти більшовицьких наїздників. 1919-го року, він останній раз виїжджав з дому в похід. Його вороний кінь у воротах спіткнувся. (Це віщувало

несчастя). З вірними українськими кубанськими козаками він мусів відступити до Чорного Моря. Перепливши Чорне Море, вони допливли до Істамбулу (Царгороду). Та, Туреччина не хотіла прийняти кубанців. З великою неохотою прийняла їх Греція. Таким чином, 1921-го року, мій дідусь опинився зі своїми козаками на острові Лемнос.

Гурток 102-А „Киянки“. Виховниці: ст. пл. Наталя Курис (Торонто)

Стоять поруч виховниці з ліва до права: Наталка Антків, Іванка Генри, Даня Стоділка і Меланя Микитюк

Клячуть: Іванка Дмитришин, Таїса Носик, Лада Троян і Таня Ярош.

Не стали до фотографії: Тамара Ганкевич і Стефа Гаст.

Дев'ять місяців провів в холоді і голоді на Лемносі перед тим як йому вдалося втікти. Дідусь виїхав до Альжиру, де вступив до Французького Чужинецького Легіону. За три місяці він переконався, що Легіон не для нього. З поміччю арабів, він втік з Легіону подавшись через пустиню Сагару в Африці. Перебравшись через Сагару, він згодом добрався до

ріки Конго, якою поплив аж до океану. В той час, колоніальною потугою в Конго була Бельгія. Користаючись з нагоди, що бельгійські кораблі були в пристані, він найнявся вугільником на одному з них. Тим способом, він добрався до Бельгії в Європі. Тоді поїхав на інженерські студії в Українській Академії в Подєбрадах, в Чехословаччині.

Таня Ярош — Оттава

Мої прадіди жили в околиці села Підлисса, де народився й жив наш славний письменник Отець Маркіян Шашкевич. Ще молодим хлопцем, Маркіян сідав під великим дубом недалеко своєї хати і там писав. Він все обороняв свою рідну українську мову, яку вороги хотіли знищити.

1911-го року, в сторіччя з дня народження Маркіяна Шашкевича, мій прадід і пра-прадід разом з іншими селянами поставили пам'ятник-хрест на Підлиській горі біля села Підлисса.

6-го листопада 1986-го року минуло 175 років від дня народження Маркіяна Шашкевича. З цієї нагоди, в Підлиссі побудовано музей-садибу Маркіяна Шашкевича, а при в'їзді в село поставлено пам'ятник письменника, на якому виписано його слова:

„Шуми вітре, шуми буйний,
На ліси, на гори,
Мою журбу, неси думку
На підлиські двори.

Там спочинеш, моя думко,
В зеленій соснині,
Журбу збудеш, потішишся
У лихій годині.”

На Підлиській горі біля пам'ятника-хреста поставлено дерев'яну дошку зі словами Отця Маркіяна Шашкевича.

„Підлисецька горо біла!
Як тебе не бачу,
Так ми тяжко, так ми сумно,
Що трохи не плачу.”

Моя мама мала нагоду поїхати до Підлисса, оглянути там пам'ятник на Підлиській горі, як також і пам'ятник Маркіяна Шашкевича в селі, та подивитися на старого дуба коло садиби письменника.

Підлисса: Пам'ятник М. Шашкевича

У ПІЗНЮ ГОДИНУ

Вже пізня година. У старому будинку тиша. Тут я люблю проводити мої вільні вечори, коли я не мушу турбуватись завданнями до школи на черговий день. Вже від довшого часу я знайомий зі старою бібліотекаркою. Я її люблю, як свою маму. Вона мені довіряє, і дозволяє провести тихі пізні години в будинку.

Чомусь мало хто приходить до старої бібліотеки. Люди люблять ту нову з багатьма книжками й компютерами. Сюди приходять тільки такі, як я, що люблять проводити довгі години зі старими томами. То є ті тихі люди, філософи. Коли я тут сиджу, зігнутий над старими пахучими томами, мені не раз привиджуються письменники, що зігнуті над папером при світлі свічки, з гусячим пером у чорних пальцях. І мені подобається те давнє життя, і ті думки при паперах вночі...

Борис Медицький, 9-та класа
Торонто, 1984 р.

ЗВ'ЯЗКИ З УКРАЇНОЮ

Я — українська земля. Була в городі старенької бабуні, яка любила працювати в городі. Але була війна, і бабуса мусіла втікати. Лишаючи своє село, бабуса взяла жменю землі з того городу й зав'язала її в хустинку.

Коли вона приїхала до Канади, бабуня тримала мене в маленькому глечикові. Але, видно, тужила за рідною землею, бо незадовго померла. Мене розсипали на її гробі.

Я рада, що я в Канаді, але пам'ятаю моє українське поле. Я тепер є частиною обох земель.

пл. розв. Борис Медицький
Торонто

* * *

Я хотіла б жити в Україні тому, що там є моя батьківщина.

Я хотіла б жити в Карпатах, там є гарна природа. Я хотіла б одягати свій український народний одяг і танцювати з українськими дітьми.

пл. юн. Тася Держко (3-тя класа), Торонто
(Із журналу „Струни” Української
Кооперативної Школи ім. Ц. Паліїв
в Торонті, 1986 рік)

МОРСЬКИЙ ТАБІР 1988

30 ЛИПНЯ -

6 СЕРПНЯ

Bald Eagle
Lake

Bald Eagle
State Park

Milesburg, PA

ЗГОЛОШЕННЯ
ТА
ІНФОРМАЦІЇ

Даян Гандзіц
D. Handzy
1379 Dawn Drive
Maple Glen, PA 19002
(215) 643-9761

25 КУР. УСП
ЧОРНОМОРЦІ

Пластуни на курсі гри на бандурі в Аргентині

Весною 1987 року перебував у Аргентині відомий бандурист і керівник Школи Бандуристів в ЗСА Юліан Китастий. В курсах, що він їх переводив брали участь також наші пластуни, а Ю.Китастий дав концерт у Пластовій домівці в Буенос Айрес.

Маєстро Ю. Китастий дає концерт в Пластовій Домівці в Буенос Айрес весною 1987 р.

ВЕЧІР „ЮНАКА” В НЬЮ ЙОРКУ

Вже вночі почав падати дощ, сніг, а тоді притиснув мороз. Для Нью Йорку й околиці це добра причина для паніки. Дороги ж бо для їзди автом небезпечні, ховзькі. Люди не йдуть в такий день до праці, а учні до школи.

І так сталося цього року, коли на 12-го лютого „Верховинки” запланували Вечір „Юнака” для юнацтва. Думали — треба буде відкликати Вечір. Але вже в 7-й год. ввечером пластова домівка почала наповнятися юнаками і юначками, а зі станиці Ньюарк повідомили, що два гуртки юначок „Калина” і „Маки” виїхали вже під проводом відважної порядниці пл. сен. Марійки Гельбіг.

В 8-й годині Вечір відкрила курінна „Верховинок” пояснюючи, що „Верховинки” влаштовують ці „Вечорі” вже багато років на те, щоб звернути увагу юнацтва і виховників на цікавий

Ст. пл. Мелася Соневицька і ст. пл. Лесик Кмета провадять вечором „Юнака”

матеріал помішуваний в „Юнаку”. Ввечером провадили ст. пл. Мелася Соневицька і ст. пл. Лесик Кмета, а матеріал підбрала з „Юнака” за рр. 1975-79 Оксана Кузишин.

Юнаки і юначки читали спомини, вірші та репортажі, багато з яких були написані юнацтвом, напр. „Пригоди чотирьох бурлаків” пл. уч. Г. Горасцької, про спортовий табір — пл. уч. Л. Кмети та інші. Читали: Я. Бачинський, А. Качарай, Я. Ференцевич, Г. Кузишин, Л. Гной, П. Червоняк, П. Содоль, Т. Драган, М. Гойдиш, М. Дума, А. Літепло.

Начальний Пластун, який саме перебув в Нью Йорку, говорив до присутніх і згадав, що і у Вашингтоні часами влаштовують подібні вечорі. На кінець — гуртки „Маки” і „Калина” поставили „оперу” „Український Ромео і Джульєт” і такою веселою музичною точкою закінчено програму. А тоді ще була перекуска і товариська зустріч.

Хоч далі падав сніг і віяв сильний вітер, всі щасливо добилися до своїх домів.

Л.Ю.

На вечорі „Юнака” був почесним гостем Начальний Пластун пл. сен. Юрій Старосольський. Бачимо на світліні, як він говорить до юнацтва.

Пластуни-учасники курсу гри на бандурі в Буенос Айрес. Стоять з ліва на право: ст. пл. Петро Мишко, пл. уч. Ольга Говдак, маестро Ю. Китастих, ст. пл. Марта Собенко-Сишук, ст. пл. Петро Корольок. Ззаду стоїть ст. пл. Рікардо Береговий

ІЗ ПОБУТУ ХРИСТИЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ

ХМАРИ В УКРАЇНСЬКІЙ НАРОДНІЙ ПОЕЗІЇ

Живучи в природі й беручи безпосередню участь в житті природи, український хлібороб у своїй народній творчості, усі свої почування і духові вияви передавав за поміччю образів з природи. Тому то поодинокі вияви природи у народній творчості України символізують чи зображають різні настрої людини й саме таким зображенням різноманітних настроїв в народній поезії України є хмари (хмари, хмарочки, хмароньки), зображення горя і суму, скороминучості, насупленості, похмурості, неприємного почуття, загрози чи навіть великої кількості.

„Любилися, кохалися, мов голубків пара а тепер розійшлися мов та чорна хмара” співається в одній із любовних народніх пісень України й з цього приводу дівчина каже „смутно мені та сумно мені, мов я в чорну хмару ввійшла”, дарма, що її потішають „не журись, воно хмарою перейде та

край”, бо все в житті минає. Коли хтось похмурий чи насуплений, то про нього говорили, що „в його душі хмариться” а „брови в нього як дві чорні хмари”, бо він дивиться, мов би хмарить” і обличчя в нього „хмарне, темне й сумне мов північне небо”. У весільних піснях України співається, що „ясні зірочки — то світилочки (бо вони були з свічками) а чорні хмарочки — то свашечки (бо вони молодіші, в намітках). Про велику кількість людей, точно неозначеного числа говорилося: (на відпуст) „хмарою йшли люди” а про оповідача, який почав уже надто фантазувати, казали „він зайшов у хмару”. Коли ж передбачені погрози не сповнились і очікувані великі неприємності мали малі наслідки, тоді говорилося: „з великої хмари малий дощ”.

Г.Л.Н.
за „Шляхом”

ДАТКИ НА ПРЕСФОНД „ЮНАКА”, що вплинули від 25 березня до 15 травня 1988 року

ЗСА:

\$50.00	— Курінь УПС-ок „Верховинки” з Вечора „Юнака”, що відбувся у Пл. Станиці „Нью-Йорк”.
30.00	— пл. сен. Фалина Кульчицька на повернення появи „Юнака” — збірка поміж шанувальниками його в Дітроїті:
15.00	— пл. сен. Орест Гаврилюк
10.00	— пл. сен. Атанас Слюсарчук
10.00	— пл. сен. Петро Рогатинський
5.00	— пл. сен. Мовчан-Іваницький
5.00	— п. Роман Мазяк
10.00	— пл. сен. Малина Дзюба, Бофало
1135.00	— Замість квітів на могилу св. п. Ірини Домбчевської — збірка пожертв у Пл. Станиці Філядельфія.
100.00	— Замість квітів на могилу св. п. Софії Михайлів склали Дирекція Пластової Фундації, Нью-Йорк.
100.00	— Дивись „Замість квітів на могилу” св. п. Софії Михайлів, пожертви склали пл. сеніори з Нью-Йорку.
62.00	— Одноразовий даток від членів Пластприяту з Бріджпорту; подав пл. сен. Володимир Шуст.
310.00	— Пластова Група в Трентоні — дивись „Замість квітів на могилу бл. п. пл. сен. Павлини Скременти.
50.00	— Любомира Пежанська в роковини смерті сл. п. Михайла Пежанського, дивись „Замість квітів на могилу”
50.00	— пл. сен. Дарія Оріховська — дивись „Замість квітів на могилу” Василя Оріховського
40.00	— Замість квітів на могилу св. п. Ольги Курчак, члени куреня П. Орлика

\$2042

Канада:

100.00	— Родина — Ліда і Петро Пількові — дивись „Замість квітів на могилу” св. п. Стефана Романця, Торонто.
50	— пл. сен. Марія Комісар-Равич — дивись „Замість квітів на могилу” св. п. Іларіона Домбчевського.
165.00	— Члени КПС-ни, Канада — дивись „Замість квітів на могилу” св. п. пл. сен. Нестора Чорного.

\$315.00 — Разом

Даток на „Залізний фонд” пластових видань

З нагоди відзначення 40-річчя Куреня „Лісові Мавки” як одна з основниць пл. сен. Ярослава Слиз Пачук переслала \$100.00, квітень 1988 р.

Замість квітів на могилу

св. п. пл. сен. НЕСТОРА ЧОРНОГО

склали на фонд пластових видань члени КПСтаршини Канади: \$50.00 Орест і Таня Джулинські, \$25.00 Оля Войчишин, по \$20.00 Іроїда Винницька, Тарас і Оксана Закидальські, Богдан і Христина Колоси, Микола і Галина Юники, та \$10.00 Олесі і Роксоляна Сливінські, Разом — \$165.00

Замість квітів на могилу

св. п. пл. сен. ПАВЛИНИ СКРЕМЕТІ

склали пожертви на пластові видання „Юнак” і „Пл. Шлях”: Ліда Ганас, Надя і Дарія Гафтковичі, Марія і Михайло Глушок, Мирослава Глушок, Макар і Дарія Копаниця, Володимир і Уляна Коропей, Галина Костюк, Ірина Кравців, Дарія Кузик, Ярослава Лабка, Володимир Маркевич, Марія Масюк, Марія і Орест Мишки, Оксана і Іван Микитини, Люба Мриглоцька, Юстина Надрага, Родина Обаранців, Лариса і Любомир Онишкевичі, Ярмо Плис, Віра і Теодосій Сендзкі, Ігор і Дарія Сеники, разом \$310.00.

Надіслала пл. сен. Мирося Глушок — скарбник.

Замість квітів на могилу

св. п. ІРИНИ ДОМБЧЕВСЬКОЇ

склали на потреби Організації Української Молоді, Пласт пожертви: по \$100.00 Анна Домбчевська з Марією Бутенко, Оксана і Любомир Кузьмаки та Євгенія, Мирослав, Юрій і Оксана Подоляки; по \$50.00 Дзвінка і Мирон Барабахи, Надія Стадницька з Марусею Гельбіг; мгр. Роман і Люба Домбчевські, Орест і Христина Ганаси, Христина і Олександр Криницькі, Татяна Криницька; по \$30.00 Микола Вермієнко, Люба Пиріг з Омеляном Лукасевичом; по \$25.00 Петро і Оріся Гевки, Юліан і Олена Головачки, Туся і Юрко Данилеві, Микола і Оксана Коропецькі, Р. і Т. Левицькі, члени Куреня „Лісові Мавки” Філядельфія, члени Куреня „Лісові Мавки” з Нью Джерзі та Нью-Йорку, Христина і Юрій Навроцькі, Віра Пак, д-р Лев і Ірена Рудницькі, Богдан і Христина Турченко, Яро і Оля Цегельські, Микола і Катерина Штині, д-р О. і д-р З. Черники; по \$20.00: Слава і Мирон Біласи, Орест Гарасимович, Надія і Овен Кідд, Андрій Масюк, \$15.00 Марія Білозор, по \$10.00 Софія і Марко Колодій, Осип Смішкевич з родиною, Марта Турчин — разом склали: \$1135.00

Замість квітів на могилу

св. п.

СОФІІ МИХАЙЛІВ

матері голови Пластової Фундації в Нью-Йорку пл. сен. Богдана Михайліва, Дирекція Пл. Фундації склали на прес-фонд „Юнака” \$100.00. Крім того, склали пл. сен. Ярослав і Люба Федуні — \$30.00; по \$20.00 пл. сен. Дмитро і Стефанія Косовичі, Маркіян і Наталка Титли, пл. сен. Богдан і Оксана Кузишини та \$10.00 панство Михайло і Марія Савицькі. Разом склали \$200.00

Замість квітів на могилу

св. п.

МИКОЛИ АНДРЕЙКА

в пам'ять Покійного склав \$20.00 Володимир Кух — член 8-го Куреня УПС ім. Пилипа Орлика.

Замість квітів на могилу

св. п.

ВАСИЛЯ ОРІХОВСЬКОГО

вшановуючи пам'ять свого Чоловіка, склали \$50.00 на потреби Пласту пл. сен. Дарія Оріховська — дружина.

Пожертва на ВИДАВНИЧИЙ ФОНД СІРОГО ЛЕВА

Вшановуючи пам'ять
св. п. ІЛАРІОНА ДОМБЧЕВСЬКОГО
склала пл. сен. Марія Комісар-Равич з Торонта \$50.00.

Замість квітів на могилу

св. п.

ОЛЬГИ КУРЧАК

склали пл. сеніори: по \$20.00 Дарія Оріховська, Володимир Кух, \$40.00 Микола Курчак, — разом \$60.00. Жертводавці — члени 8 Куреня УПС ім. Пилипа Орлика.

Замість квітів на могилу

св. п. СТЕФАНА РОМАНЦЯ

відданого члена Пластприяту в Торонті та доброго приятеля багатьох склали на пластові видання \$100.00 Ліда і Петро Пількові з Торонта.

Усім жертводавцям — шанувальникам пам'яті рідних, приятелів і відданих працівників для добра народу нашого вислів глибокої вдячності за пожертви від Дирекції Пластового Видавництва.

**СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ
З НАГОДИ 1000-ЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ**

ПРОГОЛОШУЄ

**21-ИЙ КОНКУРС СФУЖО ІМ. МАРУСИ БЕК
„ЕСЕЙ”**

конкурс для молоді в двох категоріях:

I. Молодь 15-18 років: Есей на 5-6 стор. машинопису через інтервал

Тема: а) Моя мандрівка в Києві 988 року...

(Одежа, школи, купці, архітектура, пристань, палата... і под)
або

б) Вплив християнства на розвиток (вибір — одне, або кілька): культури, освіти, літератури, мистецтва, освіти, школи, історії... чи под.

II. Молодь 19-24 роки: Есей на 8-10 стор. машинопису через інтервал

Тема: а) Тисячоліття і я.

або

б) Вплив християнства на духовий розвиток людини.

Матеріальна/духова культура людини, духові вартості людини...

ЖЮРІ: д-р Олександра Копач — літературознавець

Леся Храплива-Шур — поетка

мгр. Василь Верига — історик

В кожній категорії три грошеві нагороди. (Зн. шість нагород)

КОНКУРС ЗАКІНЧУЄТЬСЯ 30-ГО ВЕРЕСНЯ 1988 РОКУ.

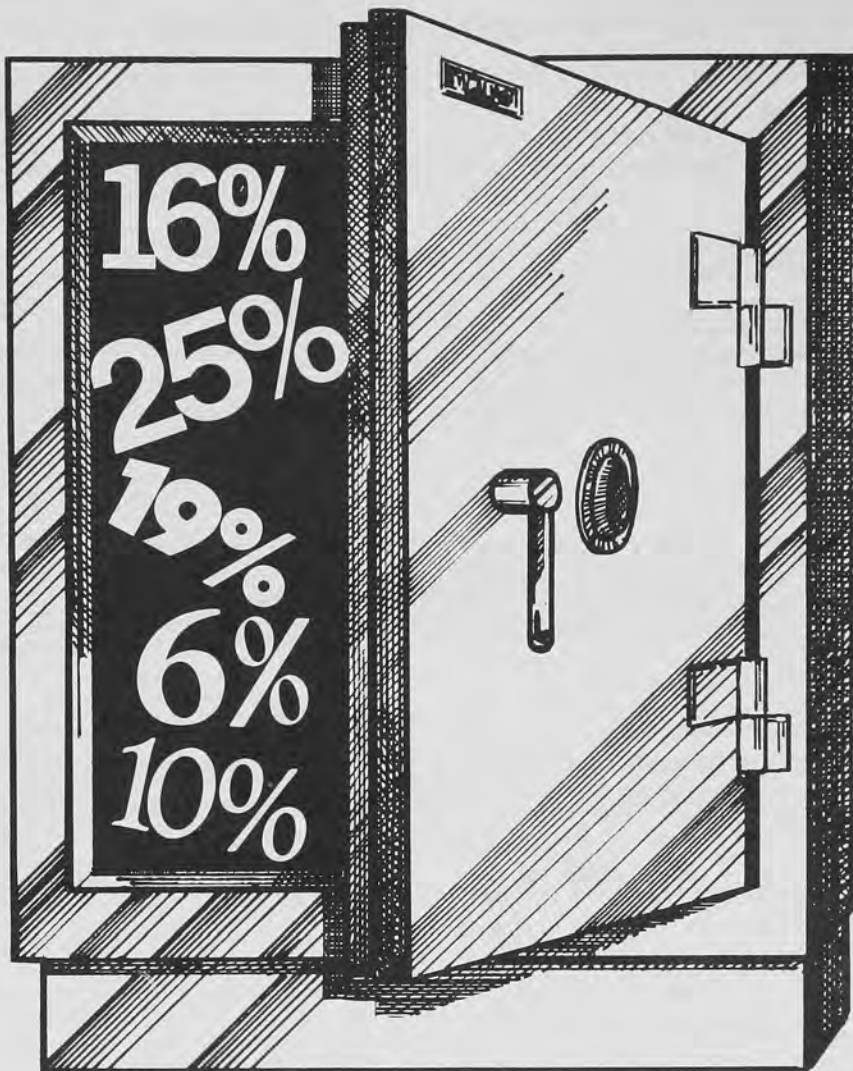
Есеї прислати в трьох копіях під псевдонімом або гаслом.

Правдиве ім'я прислати в зашлюненому коверті. Адреса: **KONKURS**

50 Delaware Ave.

Toronto, Ont. M6H2S7

Canada

Ви маєте право це знати

Відсотки від заробітку й гонорари за обслуговування треба дуже докладно перевіряти, якщо ви є на кредитовому ринку.

Рати дуже різняться, і методи обчислення відсотків заробітку й обслуговування відрізняються залежно від ситуації.

Це ваше право — і ваш найкращий заробіток — знати скільки даний кредит коштує вас!

Ви мусите завжди уважно порівнювати такі справи, як:

- податкова рата, яку маєте платити
- час, в якому маєте сплатити повністю зобов'язання, щоб не платити податку
- як калькуюються відсотки від заробітку
- плата не заробіткова, але така, як саме переведення справи або плата за обслуговування
- винагорода інституції якщо вона перемогла іншу конкуруючу.

Consumer and
Corporate Affairs
Canada

Consommation
et Corporations
Canada

Canada

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать
Вашу майбутність!

Пластуні і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

**СВЯТО—МИКОЛАЇВСЬКИЙ
КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ**

Спілка приміщується в будинку
Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 336-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

**Українська
Кредитова Спілка**

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unit 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ

СОКІЛ

БДЖОЛА

БАРВІНОК

УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
REALTOR — INSURANCE BROKER

527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. West — Tel.: 236-2666

CHOLKAN INSURANCE: BROKERS LIMITED
5302 Dundas St. West, Etobicoke — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
 ... добре також коли щадить в українській установі
 нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303